

[Finansministeren]

anvende den i det omfang, det er nødvendigt for at opfylde de EF-regler, der gælder for området.

Endelig spurgte hr. Ole Henriksen, hvorfor der her kun var tale om pension for lønramme 35 og op. Svaret er, at det simpelt hen er et aftalespørgsmål. De pågældende grupper indgik ved deres overenskomst en aftale om, at der skulle ske en tilpasning af deres pension på den måde.

Der var andre grupper i den offentlige sektor, som indgik aftaler om pension, men de udmøntes på anden vis end via denne lovgivning, så det er altså simpelt hen et spørgsmål om at udmønte de aftaler, der er indgået ved overenskomstforhandlingerne mellem arbejdsgiveren på den ene side og lønmodtagerne på den anden side.

Når man tænker på SF's holdning til Arbejdsretten i en række situationer, er det jo ikke helt overraskende, at SF havde et lille forbehold vedrørende organisationsansvaret.

Men jeg vil gerne sige, at jeg deler både hr. Hans Jørgen Jensens og fru Marianne Jelveds vurdering for så vidt angår organisationernes oplevelse af Arbejdsretten og af det arbejdsretlige system. Det er anerkendt og respekteret. Men selv om det er anerkendt og respekteret, kan der da godt være en enkelt afgørelse i en sådan Arbejdsret, som man synes skulle være faldet ud til den anden side. Men summen af det hele er, at vi har et vel anerkendt system, og det er jeg på mange måder ganske godt tilfreds med.

Nu er det jo ikke mig, der skal kommentere hr. Glistrups forhold til taletiden i almindelighed, men i dag i særdeleshed havde jeg gerne set, at hr. Glistrup havde nøjedes med den halvdel af talen, der udmundede i et ja, nemlig den halvdel af talen, der svarede til, at man ville sige 13 gange ja til lovforslag nr. L 152.

Selv om vi har øvet os lidt i samarbejde med Fremskridtspartiet, vil jeg ikke påstå, at vi nu er blevet så dygtige, at vi på forhånd kan sige, hvornår man siger ja, og hvornår man siger nej. Derfor vil jeg tillade mig at betragte det som lidt af en tilfældighed, at det blev 13 gange ja til det ene lovforslag og 14 gange nej til det andet. Men nu har jeg noteret mig det med henblik på fremtiden.

Fru Lis Noer Holmberg spurgte, hvordan puljerne var oparbejdet. Jeg har egentlig svaret

på det. Det er et overenskomståftalepuljebeløb, som er blevet afsat til denne pensionsforbedring i stedet for til f.eks. en lønforhøjelse. Man har altså valgt at afsætte et beløb til disse pensionsspørgsmål og løsningen heraf inden for de snævre økonomiske rammer, der var i den sidste overenskomst. Og det er vitterlig nogle små beløb sammenlignet med, hvad det ville være, hvis man skulle løse samordningsfradragsproblemerne, som både fru Lis Noer Holmberg og hr. Kofod-Svendsen var inde på.

Som hr. Kofod-Svendsen så rigtigt sagde, er det både meget komplekst og – og det kan man roligt sige ikke var en overdrivelse – ikke gratis at gøre noget ved det. Jeg vil nu gerne vende det rundt, selv om jeg er jyd, til at sige: Det er ret dyrt at tage fat på det.

Jeg synes dog, det vil være naturligt i givet fald at give udvalget en redegørelse for de komplekse problemer, såfremt man er interesseret i at få det. Men jeg beder om, at man ikke blander samordningsfradragsproblematikken for meget sammen med nærværende lovforslag, for de har faktisk ikke noget med hinanden at gøre. Selv om jeg altså gerne giver en sådan redegørelse, beder jeg om, at den ikke bliver brugt til at forsinke behandlingen af nærværende lovforslag.

Endelig har jeg noteret mig hr. Kofod-Svendsens synspunkter for så vidt angår forholdene om det registrerede partnerskab. Jeg kan i og for sig godt forstå det synspunkt. Der er tale om, at regeringen ifølge lovgivningen føler sig forpligtet til, når et flertal i Folketinget har talt, at sikre, at konsekvenserne af det bliver udført i praksis også i anden lovgivning.

Jeg forstår godt hr. Kofod-Svendsens synspunkt, og jeg vil ved fremtidig lovgivning forsøge at se, om vi kan tage højde for det, men jeg vil nu nok mene, det er hensigtsmæssigt, at vi i denne ombæring gennemfører det, som regeringen har foreslået, selv om jeg så desværre må notere mig, at det på det specifikke punkt bliver uden Kristeligt Folkepartis medvirken.

(Kort bemærkning).

Ole Henriksen (SF):

Det er rigtigt, at SF har en bestemt opfattelse af det, der hedder organisationsansvar, og dermed også af Arbejdsretten og dens funktion i det hele taget. Vi er ikke begejstret for Arbejdsretten. Vi vil til gengæld heller ikke være med til